

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Вас щось хоче з'їсти, — гукнула Майже Блискуча з гілки на сусідньому дереві. — Якщо це станеться, сумувати за вами я не буду.

Дзвоники дзеленчали. Чжи піднялися на ноги й оглянули периметр, пильно придивляючись до мотузочка зі дзвониками, напнутого довкруг крихітного табору. На хвильку вони ніби знову повернулися в монастир у Співучих Узгір'ях — як завжди спізнюючись на молитву, працю чи науку. Щоправда, в Співучих Узгір'ях не пахло примарами й вогким сосновим гіллям. Там волосинки на руках Чжи не ставали дибки від страху, а серце не завмирало від тривоги.

Дзвоники знову замовкли.

— Що б то не було, воно пішло далі. Можеш спускатися.

Видавши переливчастий звук, у який вдалося вкласти суміш підозри й роздратування, одудка таки спурхнула з гілки й нервово всілася Чжи на голову.

— Знімати захист поки не можна. Ми вже дуже близько до Багряного озера.

— А без захисту ми б і не зайшли так далеко.

Замислившись на хвильку, Чжи взули сандалії й пройшли під мотузочком із дзвониками. Майже Блискуча перелякано злетіла, та все ж повернулася й сіла на плече.

— Ченче Чжи, повертайтеся в табір! Якщо загинете, я буду змушена розповісти Настоятелю про вашу кричущу безвідповідальність.

— Постарайся викласти йому все якнайдетальніше, — неуважно промовили Чжи. — А зараз помовч. Здається, ми бачимо, що то шуміло.

Невдоволено пововтузившись, одудка міцніше вчепилася кігтиками в плече. Хай би як не бравували Чжи, а їм було несказанно затишніше відчувати на плечі вагу нейсіні, тому, перш ніж заглибитися в сонни, вони витягнули руку й погладили їй гребінець.

Чжи знали точно: там дороги нема. Трохи раніше того самого дня вони вже проходили в тому ліску, бачили залишки покриття під заростями орляка та зваленим гіллям, але розуміли: по тій стежці не проїдеш навіть собачою упряжкою. Напевно, ця дорога

колись поєднувала Багряне озеро з королівським шляхом, перш ніж стараннями вірного та мудрого імператорського чаклуна озеро перестало існувати для світу, зсезнувши нараз із усіх мап.

Удень дороги там справді не було — а от уночі, вочевидячки, все змінювалося. Зараз поміж дерев простягався широкий шлях, обабіч якого вишикувалися потьмянілі примари колишніх вартових Багряного озера. Чжи знали, що ще кілька місяців тому ці примари напали б на всякого живого, який трапився б їм на шляху, роздерли б його на шмаття, а тоді, так і не зумівши втамувати голод, сіли та й гірко заридали б.

Проте зараз їхні погляди були прикуті до паланкіна, якого несли примарною дорогою зі сходу, від Багряного озера. Носії — шестеро чоловіків із закритими ликами — йшли, не торкаючись ногами землі. У світлі місяця ноші виглядали сріблястими, але Чжи знали, що за всіма звичаями вони аж пашать червінню й золотом, а на пишних запонах, як живих, вишити символи імперії — мамонта й лева.

Лиш одна жінка в цілому світі мала право носити герб із мамонтом та левом, і для цього її мали коронувати під час першого Драконівського суду в столиці.

Хоч одна жива жінка, подумали Чжи, заспокоїливо поклавши руку на Майже Блискучу.

Коли повз них пропливав паланкін, Чжи, як і привиди вздовж дороги, низенько вклонилися, нестримно жадаючи, щоб покійна імператриця відгорнула попону й показала лице. Хто там, за нею, — загорнута в шовки зморщена бабця, яку Чжи бачили якось у дитинстві на Гуксені, чи, може, значно молодша Імператриця Солі Та Долі, якою вона прибула в Анх перед завершенням вічного літа — доки мамонт не затоптав лева?

Коли Чжи розігнулися, привиди з імператрицею зникли, не залишивши по собі нічого, крім нестримного калатання чернечого серця.

— Бачила? — спитали вони в Майже Блискучої, котра нарешті перестала тремтіти.

— Так, — відказала одудка незвично тихим голо-сом. — Це видовище було варте мого страху, що ви загинете моторошною смертю.

Засміявшись, Чжи погладили пальцем гребінець Майже Блискучої й посунули назад у табір.

— Ходімо. Поспимо ще трохи, перш ніж збиратися далі в путь.

Аж за два дні мандрів березовими пустирищами, вже в присмерку вийшли вони нарешті на вузький бережок Багряного озера. Озеро, що лишилося на місці смерті падучої зорі, було майже бездоганно кругле, а далі, на березі, Чжи побачили зелений

черепичний дах резиденції колишньої імператриці. На їхній превеликий подив, на піддашку дому, просто над водою, світився ліхтар.

— Тільки не кажіть, що злодії дісталися сюди першими.

Аж глядь — із хатини вийшла бабця і, підійшовши до поруччя бадьорим кроком, кинула погляд понад водою на пурпурове небо, де вже почали виступати перші зорі. Поки Чжи стояли, гадаючи, як бути далі, старенька встигла їх помітити.

— А йди-но сюди! Звідси краєвид ліпший!

Цього разу Майже Блискуча змовчала, і Чжи обережно попрямували кам'янистим узбережжям до ганочка, в небі над яким згасали останні промені рум'яного світла. Старенька помахом руки підізва-ла їх ближче:

— Ходи сюди, ти саме вчасно.

Жестом запросивши Чжи пригоститися кунжут-ними коржиками з тарілочки на поручні, бабуся взяла одного собі й продовжила замріяно споглядати чорну воду. А трохи згодом прикрутила ліхтаря, і той замерхтів крихітним пломінцем.

— Бабусю, я тут, щоб...

— Тихо, дівчино, починається.

Небо стрімко темніло. Зусібч їх оточувала чор-нота березових пустирищ, попереду велетенським

люстром, у якому відбивалася ніч, розпросторилося Багряне озеро. Спершу Чжи подумали, що це лише плід їхньої уяви, марево, яке виникає, коли напружено кудись удивляєшся, і аж потім збагнули: таки все по-справжньому. Вода примарно світилася, мовби на дні догоряло гігантське вогнище.

— Що...

— Ш-ш-ш. Дивися. Просто дивися.

Затамувавши подих, Чжи спостерігали, як м'який багрянець загус і спалахами новорічних феєрверків почав ширитися по всьому плесу. Сліпучо-яскраве, аж до різі в очах, світло заповонило все озеро, вихопивши з темряви окремі деревця на березі, чорні силуети нічних птахів на воді та розтягнуте в задоволеній усмішці зморшкувате обличчя бабці біля Чжи.

— Я сподівалася, що воно почнеться сьогодні. Зараз ще трохи холоднувато, але в деякі роки бувало навіть раніше.

Чжи стояли біля жінки й милувалися феєрверком, що розгортався в них на очах. Щойно розгорівшись на повну, червоні вогники почали знову тьмяніти. Чжи взялися подумки рахувати. Коли дійшли до ста, на воді лишився хіба слабенький червонуватий полиск.

Вдоволено зітхнувши, бабця знову підкрутила ліхтар.

— Щоразу як уперше, а я ж не бачила його цілих шістдесят літ. Але ходімо в хату, зараз іще надто холодно для моїх старечих кісток.

Чжи були вже досить дорослі, аби розуміти, що загрози слід чекати навіть від того, хто виглядає зовсім безневинно, та все ще замолоді, щоб не послухатися наказу старшої жінки. Тому пройшли за нею в дім, де вона запалила кілька паперових світильників. У маленькій кімнатці відчувалася вільгість, але вогник хоч трошки від неї рятував. Обоє посідали на шкіряні подушки навколо згаслого вогнища, й старенька кинула пильніший погляд на Чжи, роздивляючись голену голову, мотузок із дзвіночками та пурпуровий халат.

— О, бачу, я помилилася. Ти зовсім не дівчина, а чернець.

Чжи усміхнулися.

— Помилитися легко, бабусю, але так. Я чернець Чжи з монастиря Співучі Узгір'я. А це пернате нещастя — Майже Блискуча.

Угукнувши від невдоволення, що її представили саме так, Майже Блискуча продемонструвала свої манери, спурхнувши перед господинею й двічі стукнувши по мостинах перед нею своїм вузеньким дзьобом.

— Для мене велика честь познайомитися з вами, матінко, — промовила Майже Блискуча деренчливим голоском.